

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 180.

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.
" " " 'Εξωτερικῶ " 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν δόφ Αϊόλου αριθ. 39.

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀναποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Πρὸς τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς 'Εφημ. τῶν Παίδων.

'Αγαπητοί μου μικροὶ φίλοι.

'Εφθάσαμεν ἤδη χάριτι θεῶν εὐτυχῶς καὶ πάλιν εἰς τὸ τέλος καὶ ἄλλου ἔτους τοῦ 18ου, ὃ δὲ συντάκτης τῆς κοινῆς ταύτης φιλῆς αισθάνεται καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ δημοσίᾳ τὴν πρὸς τὸν κοινὸν πάντων ἡμῶν Οὐράνιον Πατέρα εὐγνωμοσύνην του, διότι καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, οὐδεὶς, καθ' ὅσον γνωρίζει τοῦλάχιστον, τῶν μικρῶν αὐτῆς συνδρομητῶν ἐκλήθη παρὰ τοῦ Κυρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἰς τὴν αἰωνιότητα, καὶ διότι ἡ ἰδική του ὕγεια, οὐχί τῶσον καλῆ κατὰ τὰ τελευταῖα δύο ἢ τρία ἔτη, ἐπὶ τοσοῦτον ἐβελτιώθη, ὥστε ὄχι μόνον τὴν τακτικὴν ἔκδοσίν της νὰ ἐξακολούθησῃ ἡδυνήθη, ἀλλὰ καὶ διάφορα ταξείδια χάριν τῆς εὐρυτέρας διαδόσεως αὐτῆς νὰ κάμῃ, καὶ πολλὰς ἄλλας προσπάθειας νὰ καταβάλῃ ὅπως κατορθωθῇ ἡ δις τοῦ μηνὸς ἔκδοσις αὐτῆς, λυπεῖται δὲ ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ τελευταίου τούτου αἱ προσπάθειαι καὶ ἐλλείψεις του δὲν ἐστέφθησαν μὲ τὴν ὅποιαν ἤλπιζεν ἐπιτυχίαν. 'Ο ἀριθμὸς τῶν προστεθέντων νέων συνδρομητῶν δὲν εἶναι ἀκόμη τοσοῦτος, ὥστε νὰ δικαιολογῇ τὴν προσθήκην νέας δαπάνης ἴσης μὲ τὴν ὑπάρχουσαν. 'Εὰν ὅμως ἕκαστος τῶν μικρῶν συνδρομητῶν της ἐπιμεληθῇ νὰ προσέθῃ οὐχί πολλοὺς, ἀλλ' ἕνα μόνον νέον συνδρομητὴν εἰς τοὺς παλαιοὺς κατὰ τὸ νέον ἔτος, ἃς ἦναι βέβαιοι, ὅτι ἡ ἐπιθυμία αὐτῶν τε καὶ τοῦ συντάκτου της θὰ πληρωθῇ.

'Ὡς πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις της, ἡ σύνταξις τῆς 'Εφημ. τῶν Παίδων δύναται νὰ εἴπῃ μετὰ παρηρησίας καὶ ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι εἰς τὸ πείσμα, οὕτως εἶπεῖν, τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων προσκομμάτων, ζημιῶν καὶ καταχρήσεων, τὰς ὅποιας ὑπέστη ἕκ τῶν ταχυδρομείων, τῶν ἀναποκριτῶν καὶ ἄλλων αἰτιῶν, οὐ μόνον τὴν τακτικὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου ἀνελλιπῶς ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπολεσθέντα φύλλα, ἀναβαλόντα εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, ἐτοιμῶς ἀνεπλήρωσε καὶ πᾶσας τὰς δικαίας αἰτήσεις τῶν συνδρομητῶν της ἰκανοποίησεν, ὥστε ἤδη δύναται νὰ εἴπῃ πρὸς πάντας, ἂ ἰδοὺ ἀγαπητοί μου φίλοι, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους χωρὶς νὰ ὀφείλω εἰς οὐδένα ἀπὸ σᾶς ἄλλο τι εἰμὴ τὴν ἐράτην! »

Τὰς βελτιώσεις ταύτας καὶ ἔτι περισσοτέρας θέλει ἐξακολουθήσει νὰ ἐνεργῇ καὶ κατὰ τὸ νέον ἔτος πρὸς εὐχαριστησίαν καὶ ὀφείλειαν τῶν συνδρομητῶν της καὶ πρὸς ἑδραῖωσιν τῆς ὑπολήψεως, τὴν ὅποιαν ἀπολαύει μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς 'Ελλήνων καὶ 'Ελληνοφίλων.

Ἡ σύνταξις τῆς 'Εφ. τῶν Παίδων ἐπιθυμεῖ προσέτι νὰ ἐκφράσῃ τὰς θερμὰς αὐτῆς εὐχαριστίας εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους της διὰ τὸ

ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ὅποιαν μέχρι τοῦδε παρέσχον εἰς τὴν μικρὰν ταύτην φιλὴν τῶν παιδίων, καὶ διὰ τὸν ἐγκάρδιον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἐδεξιώθησαν τὸν συντάκτην της κατὰ τὰς περιουσίας του εἰς διάφορα μέρη τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς 'Ανατολῆς, διότι παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπῆγεν ἐν τε τῇ ἐλευθέρᾳ 'Ελλάδι, ταῖς Σποράσι καὶ τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ, εὗρεν ἐκεῖ τινὰς τῶν συνδρομητῶν τῆς 'Εφημερ. τῶν Παίδων, οἵτινες ἐδεξιώθησαν αὐτὸν ὡς φίλον ἀρχαῖον, δε-

Ὁ ποιητὴς Β Ὀρῶν.

ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ὑποστήριξιν, τὴν ὅποιαν μέχρι τοῦδε παρέσχον εἰς τὴν μικρὰν ταύτην φιλὴν τῶν παιδίων, καὶ διὰ τὸν ἐγκάρδιον τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἐδεξιώθησαν τὸν συντάκτην της κατὰ τὰς περιουσίας του εἰς διάφορα μέρη τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς 'Ανατολῆς, διότι παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπῆγεν ἐν τε τῇ ἐλευθέρᾳ 'Ελλάδι, ταῖς Σποράσι καὶ τῇ Μικρᾷ 'Ασίᾳ, εὗρεν ἐκεῖ τινὰς τῶν συνδρομητῶν τῆς 'Εφημερ. τῶν Παίδων, οἵτινες ἐδεξιώθησαν αὐτὸν ὡς φίλον ἀρχαῖον, δε-

κύνοντες διά τούτου τήν πρός αὐτήν ελικρινή αὐτῶν ἐκτίμησιν. Καίτοι ἔχοντες ἀνά χεῖρας πολλάς ἐπιστολάς ἐπικυρωσάσας τήν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων, δημοσιεύομεν ὁμῶς ἐνταῦθα μόνον μίαν, ἐκ τῆς ὁποίας καταφαίνεται ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παίδων ἐπεκτείνει τήν ἀγαθὴν αὐτῆς ἐπιρροὴν καὶ πρός νέους φοιτῶντας εἰς ἀνώτερα τῶν προκαταρκτικῶν σχολείων ἐκπαιδευτήρια.

« Ἐν Τριχκάλοις τὴν 22 Ὀβρίου 1882.

« *Ἀξιότιμε Κύριε συντάχτα τῆς Ἐφ. τῶν παιδῶν.*

« Ἀπὸ πολλοῦ ἀσθανόμενοι τοὺς ἀγλαοὺς καρποὺς τοὺς ὁποῖους ἐπιφέρει ἡ ἀξιότιμος ὑμῶν «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ὡς καὶ τὴν καλὴν φήμην, τὴν ὅποian ἐν Ἑλλάδι καὶ Τουρκίᾳ ἔλαβε τόσον μὲν διὰ τὰ ὠραῖα καὶ σωτήριά της διηγήματα καθὼς καὶ διὰ τὰς περιέργους καὶ ἐξυπνοὺς εἰκονογραφίας της ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον μαθηταὶ ὄντες νὰ σᾶς παρακαλέσωμεν νὰ μᾶς κατατάξτε εἰς τὸν κατάλογον τῶν νοσημόνων συνδρομητῶν σας. Ἐσωκλείομεν δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ μας δραχμὰς 4,80 καὶ γραμματόσημα διὰ τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν μας ὅπως λαμβάνομεν τακτικῶς τὸ ἥδὸν καὶ τερπνὸν διήγημα ὑπερ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸ πνεῦμα ἡμῶν κατὰ μῆνα ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων», ἀφοῦ πρῶτον ἀποστείλητε εἰς ἕνα ἕκαστον ἡμῶν τὰ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰανουαρίου μέχρι τοῦ λήγοντος ἔτους ἐκδοθέντα φύλλα.

« Διατελοῦμεν μετὰ τῆς ὀφειλομένης ὑμῖν ὑπολήψεως

Οἱ δυμέτεροι συνδρομηταὶ

N. Γ. Εὐαγγελόπουλος μαθ. Γυμνασίου

M. Γ. Χριστοῦλα » »

A. Γ. Ἀλαμάνης » »

Γ. Θ. Χατζηγεωργίου » »

Η ΤΥΦΛΗ ΛΟΥΚΙΑ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Τὴν δὲ ἀκόλουθον ἡμέραν ὄλοι συνεφώνησαν ὅτι πρέπει νὰ φέρωσι τὴν Λουκίαν εἰς τὸν ἰατρὸν, καὶ ἡ μήτηρ των εἶπεν ὅτι πρέπει ἡ Ἰωάννα νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Ὄτω λοιπὸν τὴν Τρίτην ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Λουκία μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ ὄχηματος καὶ ἀνεχώρησαν.

Μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν ἐπεμψαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν οἰκίαν των, ἡ ὁποία ἦτο σύντομος καὶ ἐφανέρωνε μόνον τὴν ὑγιᾶ ἀφίξιν των εἰς τὴν χώραν. Ἀλλὰ ἡ δευτέρα ἐπιστολὴ ἦτο πολὺ ἐκτεταμένη, καὶ ἔλεγεν ὅτι εἶδον τὸν Ἰατρὸν, ὅστις παρατηρήσας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίας εἶπεν ὅτι συμφέρει βέβαια νὰ προσπαθῆσιν νὰ τὴν θεραπεύσωσι. Δὲν ὑπέσχετο ὁμῶς, ὅτι θὰ τὴν ἐθερπέυει, ἀλλ' ἐστοχάζετο ὅτι ἴσως ἠδύνατο νὰ τὴν ὠφελήσῃ χωρὶς βλάβην. Ἐπρότεινεν ὁμῶς ὅτι ἡ Λουκία ἔπρεπε νὰ παίρῃ ἰατρικὰ καὶ νὰ κάμνῃ ἀστηρὰν διαίταν ἀρκετὸν καιρὸν, πρὶν τολμήσῃ νὰ ἐγγίξῃ πολὺ τοὺς ὀφθαλμοὺς της.

Ὁ πατὴρ των, ἀφοῦ ταῖς εὔρηκε κατάλυμα εἰς ἕνα φιλικὸν οἶκον, ἀφῆκε τὰ κοράσια ὑπὸ τὴν φροντίδα τοῦ καλοῦ Ἰατροῦ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον.

Αὐτὸς δὲ καὶ ἡ σύζυγός του ἐλάμβανον συνεχῶς ἐπιστολάς παρὰ τῆς Ἰωάννας. Εἰς μίαν τῶν ὁποίων ἔγραφεν ὡς ἐξῆς:

«Κάνεις δὲν δύναται νὰ προσφέρεται εἰς ἄλλον εὐνοϊκώτερα ἀφ' ὅσον προσφέρεται ὁ καλὸς Ἰατρὸς εἰς τὴν Λουκίαν· τὴν ὀμιλεῖ καὶ τὴν ἐγγίζει μὲ μεγάλην συμπάθειαν, ἂν καὶ ἔχει νὰ τὴν πονέσῃ ὄχι ὀλίγον· τὸ ταλαιπώρον κοράσιόν μας εἶναι ἀδύνατον καὶ ὠχρὸν, μ' ὄλον τοῦτο ὁ ἰατρὸς δεικνύει ὅτι ἐλπίζει μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ τὴν κάμῃ καλά.»

Ἄλλῃ δὲ τις ἐπιστολὴ τῆς Ἰωάννας ἤρχιζεν οὕτως:

«ὦ, πάτερ καὶ μήτηρ, ὁ Ἰατρὸς ἔκαμεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Λουκίας ὅ,τι εἶχε νὰ κάμῃ, καὶ λέγει ὅτι τὸ πᾶν πηγγαίνει καθὼς ἐπεθύμει. Δὲν θέλει νὰ μὲ εἴπῃ ὅτι ἐμπορεῖ τώρα νὰ βλέπῃ, ἀλλ' ὅτι ἐλπίζει ἐντὸς ὀλίγου ὅτι θὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ. Πρέπει ὁμῶς ἀκόμη ἀρκετὸν καιρὸν νὰ μένῃ εἰς ἕν σκοτεινὸν δωμάτιον, περιδεδεμένη τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰς μεγίστην ἡσυχίαν· πλὴν ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἐξεύρει, ἂν ἰατροῦθῃ ἢ ὄχι.»

Εἰς ἄλλην τῆς ἐπιστολῆς ἔγραφεν οὕτω:

«Καθ' ἑκάστην ἡμέραν βεβαιώνεται περισσότερον ὁ Ἰατρὸς ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Λουκίας εἶναι καλά. Χαίρει ὡς εἰς ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ λέγει ὅτι βεβαίως θέλει ἔλθει μαζὺ μᾶς, ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν, διότι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἀντάμωσίν μας.

«Πρὸς τοῦτοις δὲ ἡ κυρία σύζυγός τοῦ Ἰατροῦ δὲν εἶναι τόσον καλά, καὶ θέλει νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ὅθεν εἶναι καλὸν νὰ ἔχετε πᾶσαν ἐτοιμασίαν, ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρω μετὰ πόσον καιρὸν θέλει κρίνει ὅτι ἐμπορεῖ ἀφόδως νὰ ὀδοιπορήσῃ ἡ Λουκία. Ἄλλ' ἀγαπητέ μου πάτερ, καὶ μήτηρ, καὶ ἀδελφοί, καὶ Ἐλένη, μὴ ἔχετε πολλὴν βεβαιότητα περὶ τῆς Λουκίας. Ὁ Ἰατρὸς λέγει ὅτι ἂν κρυολογήσῃ τώρα, ἢ τὴν συμβῇ τίποτε, τὸ πᾶν εἶναι χαμένον, καὶ θέλει εἶσθαι πάλιν τυφλή!»

ΚΕΦ ΣΤ΄.

Μίαν θερινὴν ἑσπέραν, ἐνῶ ἐκάθηντο ὄλοι ὁμοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ οἴκου, ὁ Θωμᾶς ἐφώνασε. «Σιωπάτε, τί κρότος εἶναι;»

Ἦτο ἤχος τροχῶν κινουμένων εἰς τὴν ὁδόν. Ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὴν πόλιν. Ναι, ἤρχετο ἐν ὄχημα ἢτο ἀράγε τὸ ὄχημα τοῦ καλοῦ Ἰατροῦ;

Ἐτρεξαν δὲ νὰ τὸ προῦπαντήσωσιν. Ἀλλὰ πολὺ